

วันัส
สวย
ซ่อนร้าย

เธอสวย เธอร้าย
สิ่งที่เธอมุ่งหมาย
คือความลับที่ซ่อนอยู่

危険な
ビーナス

อิงาซีโน: เคโจะ
เซียน

ธีรตา วิจิตร
แปล

วินัสสวายนร่าย
危険なピーナス

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ธีรดา วิจิตร แปล

Kiken na viinasu

© 2019 Kelgo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 2019 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไดฟูกุ บริษัท บุกิด ไทม่ จำกัด
ISBN 978-616-14-0693-6

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

วินัส สวายนร่าย.– กรุงเทพฯ : บุกิด ไทม่, 2565.

336 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ธีรดา วิจิตร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0693-6

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลัน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวะบะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

กานต์ ทาคาฮาชิ

บุษรา เรืองไทย

จิรภิญญา เจษฎาบริรักษ์

บริษัท คิงคอง แบงคอก จำกัด

สุธรรม ไซดีเสถียรวงศ์

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัศศนันฐ ชูมนม

มนัญชยา ศิริวงษ์

1

ผู้ป่วยรายที่สองของวันเป็นแมวลายสลิดเพศผู้สีส้ม เห็นได้ชัดว่าเป็นแมวพันธุ์ทาง แต่พอพิจารณาจากหน้าตาแล้วอาจมีเชื้อสายอะบิสซิเนียนผสมอยู่เล็กน้อย มันมองหน้าฮาคุโร่แล้วคงสัมผัสได้ถึงสัญญาณอันตราย จึงเริ่มขู่ฟอด้วยเสียงต่ำๆ กรณีเช่นนี้หากทะเล่ทะล่าไปจับตัวถือว่าโง่มากรวดเร็วในการกักของแมวเข้าชั้นร้ายกาจ ขึ้นโดนกัดตรงข้อนิ้ว คงววมจันทางานไม่ได้เป็นสัปดาห์

“ไม่เป็นไรนะ” ฮาคุโร่พูดกับเจ้าแมว “ไม่ทำอะไรหรอก ขอตรวจนิดเดียว”

ขอโทษค่ะ หญิงสาวที่อุ้มแมวอยู่ แม่โบหน้าจะดูอ่อนเยาว์แต่อายุจริงน่าจะเข้าวัยกลางสามสิบแล้ว เส้นผมดำยาวรับกับโบหน้ารูปไข่ นับว่าสวยพอดู เขาค้นปากอยากรถามว่ายังโสดอยู่ไหมแต่ยังปากไว้เพราะมีคาเงยามะ โมโตมิ อยู่ข้างๆ ด้วย หญิงสาวอายุเกือบสามสิบปีคนนี้เป็นสาวสวยท่าทางเคร่งขรึม แต่การกระทำกับคำพูดคำจาแสนสันและเย็นขานั้นร้ายกาจยิ่งกว่าหน้าตาเสียอีก ขึ้นพูดออกไปคงโดนเธอฟ้องข้อหาคุกคามทางเพศแน่ๆ

เจ้าแมวท่าทางสงบลง คาเงยามะคง เขาเรียกผู้ช่วย “อุ่มน้องแมวไว้หน่อย”

“ค่ะ” คาเงยามะ โมโตมิตอบด้วยเสียงเบาๆ แล้วยื่นสองมือไปทางหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของแมว หญิงสาวส่งแมวให้ได้อย่างระมัดระวัง ส่วนเจ้าแมวนั้นแม้จะถูกผู้ช่วยสาวซึ่งเป็นคนแปลกหน้าอุ่มมันก็ยังนิ่งสงบอยู่

“ขอบคุณหน่อย”

ฮาคูโร่เอ่ย คาเงยามะ โมโตมิเลิกคิ้ว หันกลับแมวมาทางเขา วางมันบนเตียงตรวจโรค

“อย่างนี้เอง” ฮาคูโร่พิมพ์ภาพที่คุ้นตา ช่างทวารมีแผลเปิดให้เห็น

“ต่อมข้างกันแตกนะ อ่า รู้จักต่อมข้างกันไหม”

เจ้าของแมวพยักหน้า

“เสิร์ชในอินเทอร์เน็ตมาค่ะ ต่อมสร้างสารคัดหลั่งที่มีกลิ่นเหม็นสินะคะ”

“ใช่ ใช่” ฮาคูโร่ตอบ อินเทอร์เน็ตข้างสะดวงสบาย เพราะมันเขาจึงไม่ต้องเสียเวลาอธิบายให้คุณสนทนาที่เป็นมือสมัครเล่นฟังตั้งแต่ต้น

“ข้างในต่อมข้างกันจะมีต่อมสร้างสารคัดหลั่ง ซึ่งมีรูเล็กๆ ไว้ขับสารคัดหลั่งออกนอกร่างกาย หากปล่อยให้สารคัดหลั่งสะสมมากเกินไป ต่อมจะอุดตันจนกระทั่งปริแตก ต้องคอยบีบต่อมข้างกันเป็นระยะเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น นี่คงจะไม่เคยทำเลยสินะ”

ขอโทษค่ะ หญิงสาวตอบเสียงอ่อนโยนอย่างสำนึกผิด

ฮาคูโร่ปิดมီး

“คนส่วนมากไม่ทำกันหรอก แล้วแมวที่ไม่มีปัญหาเรื่องนี้ก็เยอะเหมือนกัน ถ้าสารคัดหลั่งเป็นน้ำใสก็จะไม่อุดตันแบบนี้ แต่สำหรับเจ้านี่ต้องบีบให้เนะ ข้างที่อักเสบจนแตกคราวนี้สุดท้ายก็คงต้องมาผ่าออก แต่ต่อมข้างกันมีทั้งข้างซ้ายและขวา ต่อไปต้องระวังอีกข้างไม่ให้อักเสบด้วยนะ”

“จะระวังค่ะ ต้องบีบยังไงคะ”

“เรื่องนั้นเอาไว้ทีหลัง ขอรักษาจุดที่แตกก่อน” ฮาคูไรชี้กันแนว

หลังฉีดยาชารอบปากแผล คาเงยามะ โมโตมิใช้ปัตตาเลี่ยนไฟฟ้า
ไถชนแนว ขณะที่ฮาคูไรมองไปที่ผิวสัมผัสตามธรรมชาติพลางลำดับขั้นตอน
การรักษา ไทรศัพท์ที่เคาน์เตอร์ต้อนรับก็ดังขึ้น เขาชมวดคิ้ว เคาะลิ้นเบาๆ
หน้าทีรับโทรศัพท์เป็นของคาเงยามะ โมโตมิ แต่หญิงสาวกำลังติดพันกับ
การขยับมือไถปัตตาเลี่ยนต่อเสียงๆ

ฮาคูไรเปิดประตูเดินไปยังฝั่งเคาน์เตอร์ต้อนรับ ยกหูโทรศัพท์ซึ่งดัง
ไม่หยุด “ครับ โรงพยาบาลสัตว์โรคคะครับ”

เหมือนปลายสายกลั่นหายใจชั่วขณะ

“เอ่อ ที่นั่นมีคนชื่อเทชิมะ ฮาคูไรไหมคะ” เสียงหญิงสาวถามรวดเร็ว
เท่าที่ได้ยินเสียงคาดว่าเจ้าของเสียงยังเด็ก

“เทชิมะรับสายครับ” ฮาคูไรตอบ

“โอ้ บิงโก” ปลายสายร้องเบาๆ

“หา”

“เอ่อ ขอโทษค่ะ ฉันชื่อยางามิ คาเอเดะ”

“ยางามิ ยางามิที่เขียนด้วยตัวอักษรหนูกับพระเจ้านะหรือ”

“ค่ะ ยางามินั่นแหละ”

นามสกุลที่คุ้นเคย แต่เขาไม่รู้จักคนชื่อคาเอเดะ

“เอ่อ ยางามิไหนครับ”

“ยางามิของอาคิโตะคุงค่ะ”

“ของน้องจันหรือ”

“ค่ะ ฉันเป็นภรรยาอาคิโตะคุง ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณพี่” อีกฝ่าย
ทักทายเสียงหนักแน่น

เขากระชับหูโทรศัพท์ในมือ “หมอนั่นแต่งงานแล้วหรือ...”

“เราจัดงานแต่งงานไปแล้วค่ะ อาคิโตะคงยังไม่ติดต่อกับจริงด้วย เห็นบอกว่าวันหลังจะบอกพี่ เขาก็นิสัยแบบนี้แหละค่ะ จลลแต่ชอบละเลย สิ่งที่ไม่สำคัญ”

คงอย่างนั้น ฮาคูโรคิด ถ้าเขาแต่งงานก็คงติดต่อกันที่แจ้จ้งอาคิโตะเหมือนกัน ถึงไม่มีแว้วจะได้แต่งงานก็เถอะ

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ” ฮาคูโรเอ่ยด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึกขนาดที่แม้แต่ตัวเองยังรู้สึก “ขอส่งของขวัญอวยพรไปให้นะครับ เออ ส่งไปที่ไหนดี”

แม้จะเห็นห่างกัน แต่ได้ข่าวน้องชายแต่งงานทั้งที่จะให้อยู่เฉยได้อย่างไร เขาเอื้อมมือไปหยิบสมุดโน้ตที่วางใกล้ตัว

“อ้อ ไม่ใช่ไรค่ะ เราไม่รับของขวัญ”

“อ้อ ครับ”

เขาวางสมุดโน้ตคืนที่เดิม หากเจ้าตัวบอกไม่จำเป็นก็ไม่ต้องขัดเยียด ฮาคูโรหันกลับไปมองเตียงตรงโรค คาบยามะ โมโตมิ ซึ่งตัดขนแมว เสริจเรียบร้อยกับเจ้าของแมวกำลังรอเขาด้วยท่าที่สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น

“เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณที่แจ้เรื่องแต่งงาน ขอให้มีความสุขนะคะ”

เขาตัดบท กำลังจะวางสาย “อ้อ เตียวค่ะ” อีกฝ่ายรั้งไว้

“มีอะไรอีก”

“คือฉันยังไม่ได้เข้าประเด็นสำคัญเลยนะคะ”

“ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือ ตอนนี้อยู่ทำงานอยู่ ปล่อยให้พี่ป่วยรอนานแล้ว”

“ขอโทษนะคะ คุณพี่ไม่ทราบเรื่องการแต่งงานของเรา แสดงว่าช่วงนี้ไม่ได้คุยกับอาคิโตะเลยใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่แค่ช่วงนี้ แต่ไม่ได้คุยกันมาหลายปีแล้ว”

“หรือคะ ว่าแล้วเชียว” น้ำเสียงสดใสของปลายสายลดลงเล็กน้อย

“อาคิตะเป็นอะไรครับ”

“ค่ะ คือว่า” หญิงสาวรีบไปพักหนึ่งคล้ายสงบสติอารมณ์ก่อนพูดต่อ “อาคิตะคงหายตัวไปค่ะ ไม่กลับบ้านหลายวันแล้ว”

2

พ่อของฮาคุโร่ชื่อ เทชิมะ คาซึคิโยะ เป็นจิตรกร แต่เขาก็แทบจะจำเรื่องของพ่อไม่ได้ เพราะพ่อเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุห้าขวบ เทโกะ ผู้เป็นแม่เคยบอกว่าพ่อเป็นจิตรกรไร้ชื่อเสียงขายผลงานไม่ออกเลย

คนที่ทำหน้าที่ดูแลบ้านเทชิมะคือเทโกะซึ่งเป็นพยาบาล สมัยนั้นยังเรียกแบบระบุเพศว่านางพยาบาล คาซึคิโยะมีความสามารถอื่นใดนอกจากจับพู่กันวาดภาพแน่นอนว่าเรื่องทำงานบ้านนั้นเขาทำไม่เป็นเลยสักอย่าง เทโกะซึ่งทั้งทำงานนอกบ้านและต้องทำงานบ้านด้วยคงเหนื่อยหนักอย่างไม่ต้องสงสัย

สถานที่ที่พวกเขาพบกันคือโรงพยาบาลที่เทโกะทำงานอยู่ เริ่มจากเทโกะเห็นคาซึคิโยะซึ่งเข้าโรงพยาบาลเพราะใส่ดิ่งอีกเสบวาดภาพอยู่บนเตียงจึงเอ่ยปากทักออกไป

“ตอนเห็นภาพวาดของพ่อครั้งแรก แม่เชื่อว่าเขาจะต้องมีชื่อเสียง จะต้องประสบความสำเร็จในฐานะจิตรกร ตาถั่วนี้่่น่ากลัวนะอะ”

เทโกะพูดติดตลกสวนทางกับคำพูด เธอฝันคำหัตถานจากคนรอบข้าง แต่งานกับจิตรกรได้แ่ง แต่กลับไม่มีท่าทางเสียใจกับเรื่องนั้นเลย

หลังแต่งงานสามปีก็ให้กำเนิดลูกชาย เทโกะเป็นคนตั้งชื่อให้ฮาคุโร่ โดยนำตัวอักษร ‘ฮาคุ’ จาก ‘กะฮาคุ’ (นามยกย่องจิตรกรผู้เก่งกาจ) ซึ่งไม่ใกล้เคียงสามมีเลย และคำว่า ‘โร่’ จาก ‘ปาโบล’ ชื่อต้นของปิกัสโซผู้ยิ่งใหญ่มา

ประกอบกัน เทโกะเคยอธิบายให้ฮาคุโร่ฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า แม่ตั้งชื่อ
นี้ด้วยอารมณ์ที่สิ้นหวังนะ

เขาจำเรื่องพอไม่ค่อยได้แล้ว แต่จำได้ว่าพ่อนั่งวาดภาพอยู่บนชั้น
สองของบ้านเขา พอขึ้นบันไดและเปิดประตูบานเลื่อนออกก็จะเห็นแผ่น
หลังผอมบางของพ่อซึ่งนั่งหันหน้าเข้าหาผืนผ้าใบ

ภาพที่พ่อวาดดูแปลกประหลาด เขานึกภาพที่ชัดเจนไม่ออกแล้ว
จะว่ารูปทรงเรขาคณิตก็ไม่ใช่ ลวดลายเรียบๆ ก็ไม่เชิง จำได้แต่ว่าจ้องแล้ว
เวียนหัว

เขาถามพ่อว่าวาดอะไร พ่อหันมาหาลูกชายแล้วส่งยิ้มแฉ่งนัย “พ่อ
ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“วาดรูปอะไรก็ไม่รู้หรือ”

“วาดรูปบางอย่างที่มองไม่รู้เรื่องนะ ไมสิ ลูกสั่งให้วาดนะ”

“ใครหรือ”

“ไม่รู้สิ พระเจ้ามั้ง”

นึกถึงบทสนทนาตรงนั้นแล้ว ฮาคุโร่ก็ไม่มั่นใจนักว่ามันเป็นความทรงจำ
ตามที่เคยเกิดขึ้นหรือถูกแต่งเติมขึ้นมาตามกาลเวลาทั้งนั้น อย่างไรก็ตามเสีย
มันก็เป็นเรื่องเมื่อสามสิบสามปีก่อน

และภาพนั้นก็วาดไม่เคยเสร็จ

เขาพอจะรู้บ้างว่าพ่อป่วย เพราะนอกจากเวลาวาดภาพ พ่อมักจะ
นอนบนฟูก บางครั้งก็คลานเข้าบางครั้งก็ยกมือกุมขมับ

พ่อเสียชีวิตในยามเช้าของฤดูหนาวอันหนาวเหน็บ เทโกะนั่งโทรศัพท์
ข้างกายคาซึคิโยะซึ่งดูเหมือนนอนหลับเฉยๆ อาจเพราะทำงานเป็นพยาบาล
เธอจึงไม่มีท่าทีลึกลน พุดด้วยน้ำเสียงสงบ สักครู่เสียงไซเรนก็ดังขึ้น รถ
พยาบาลเดินทางมาถึงแต่ไม่ได้นำร่างของคาซึคิโยะขึ้นรถไป เพราะยืนยัน
แล้วว่าเสียชีวิต

เขาจำงานศพของคาซึคิโยะไม่ค่อยได้ เทโกะเล่าว่าฮาคุไร่หลับปุ๋ย ก่อนพระสวดจึงถูกอุ้มไปนอนห้องอื่น หลังจากนั้นก็หลับยาวยันค่ำ

ฮาคุไร่รู้ว่าพ่อป่วยเป็นอะไรก็ตอนขึ้นชั้นมัธยมปลายแล้ว เทโกะบอกว่าเป็นเนื้องอกในสมอง เขารู้เพียงว่ามะเร็งเป็นโรคร้าย แต่พอรู้ว่ามันเกิดขึ้นในสมองก็ตกใจมาก นึกถึงภาพพ่อกุมขมับแล้วก็รู้สึกกลัวจนขนลุก

จำได้ว่าอาการป่วยของพ่อเริ่มแสดงอาการตอนฮาคุไร่อายุสองขวบ พ่อบ่นปวดศีรษะบ่อยเทโกะจึงพาไปตรวจร่างกายอย่างละเอียดที่โรงพยาบาล ที่ทำงานอยู่และก็เจอเนื้องอกร้าย หน้าซ้ายยังอยู่ในตำแหน่งที่ผ่าตัดได้ยาก คุณหมอจึงบอกว่า “ขอให้ช่วยกันคิดว่าทำอย่างไรคนไข้ถึงจะใช้เวลาที่เหลืออย่างมีความสุข” แปลว่าอาการของโรคนั้นเกินมือหมอไปเสียแล้ว

หมายความว่าคาซึคิโยะในความทรงจำของฮาคุไร่ใช้ชีวิตโดยตระหนักถึงความตายของตนเองทุกวัน ส่วนเทโกะก็เช่นเดียวกัน สามีจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่แปลก แต่ตอนอยู่กับพ่อแม่ ฮาคุไร่ไม่เคยรู้สึกถึงความหดหู่ นั่นเลย ตัวคาซึคิโยะกับเทโกะคงพยายามใช้เวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดกับครอบครัวอย่างมีความสุข แม้แต่ปัจจุบัน พ่อคิดถึงเรื่องนี้ที่ฮาคุไร่ก็รู้สึกปวดใจทุกครั้ง และอับอายที่ตนเองไม่รู้อะไรเลย

จิตรกรยากจนไม่มีมรดกเหลือไว้มากมายนัก มีเพียงภาพขายไม่ออกหลายใบเก็บไว้ในตู้ นานๆ ที่ฮาคุไร่จะเอาภาพพวกนั้นออกมาดู เป็นภาพวาดหุ่นนิ่งที่ถูกวาดด้วยฝีแปรงอย่างบรรจง น่าเสียดายที่ไม่มีผลงานใดชิ้นคลอนหัวใจสักชิ้นเดียว มีเพียงภาพสุดท้ายที่พ่อวาดไม่เสร็จเหลือเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ

เทโกะเล่าว่า คาซึคิโยะเริ่มวาดภาพนั้นตอนเป็นเนื้องอกในสมองได้สองปีแล้ว ทั้งๆ ที่เคยถนัดวาดภาพหุ่นนิ่งมาตลอดแท้ๆ แต่จู่ๆ ก็เริ่มวาดภาพแอบสแตรกต์ขึ้นมา เทโกะบอกว่าไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

“พอรู้ตัวว่าจะตายก็เกิดปิ๊งไอเดียขึ้นมาปั๊บ เห็นอย่างนั้นแต่อย่าง

น้อยเขาก็เป็นศิลปิน คงจะอยากวาดภาพที่ต่างจากผลงานเดิมๆ ของตัวเอง
ก่อนตาย”

ฮาคุโร่เล่าเรื่องที่คาซึคิยะพูดว่าวาดภาพที่ตัวเองไม่รู้จักและอาจถูก
พระเจ้าสั่งให้วาด แม่พยักหน้าก่อนตอบว่าคงจะเป็นอย่างนั้น

แม้พ่อจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ชีวิตความเป็นอยู่ของบ้านเทชิมะก็ไม่มี
อะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก เดิมทีเทโกะเป็นฝ่ายหาเงินจนเจือครอบครัวยู่
แล้ว พอสมาชิกลดลงหนึ่งคน ภาระทางการเงินก็ลดลงด้วย ทำให้ฮาคุโร่
ไม่เคยรู้สึกขัดสนเลย

ระหว่างเทโกะไปทำงาน ฮาคุโร่จะถูกพาไปฝากไว้ที่บ้านคุณน้ำซึ่ง
อยู่ในละแวกเดียวกัน น้ำชื่อจุนโกะ เป็นแม่บ้านเต็มตัวไม่เหมือนพี่สาว
อาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยวหลังเล็กสไตล์ญี่ปุ่นแท้ จุนโกะแต่งงานก่อนเทโกะ
สามปีภรรยาเทชิมะเลือกบ้านอยู่ใกล้ครอบครัวน้องสาว ก็เพราะเทโกะคิด
ว่า ‘แบบนี้สะดวกกว่าหลายๆ อย่าง’ สองพี่น้องสนิทกันมานานตั้งแต่สมัย
ก่อนแล้ว หลังจากที่ได้แต่งงานแล้วก็ยังไปมาหาสู่กันประจำ รูปฮาคุโร่ตอน
แบเบาะหลายใบถ่ายที่บ้านน้ำ ครอบครัวจุนโกะไม่มีลูก ทั้งคู่จึงเอ็นดู
ฮาคุโร่

ฮาคุโร่ไม่ได้รังเกียจการอยู่บ้านน้ำ เขาอยากกินเค้กและคุกกี้ฝีมือ
น้ำถึงขั้นรีบวิ่งกลับจากโรงเรียน

เคนโซ สามิ จุนโกะเป็น ‘อาจารย์มหาวิทยาลัย’ แต่ฮาคุโร่ไม่เคยรู้
ว่าสอนวิชาอะไร กว่าจะรู้ว่าเขาสอนวิชาคณิตศาสตร์ก็อยู่ชั้นมัธยมต้นแล้ว
เขาเป็นชายร่างเล็ก ไร้ผมยาว

เคนโซไม่ค่อยอยู่บ้าน แต่นานๆ พอได้เจอกันเขาก็จะช่วยสอน
ฮาคุโร่หลายเรื่อง อย่างถ้าห้องหนึ่งมีเด็กนักเรียนสี่สิบคน ในห้องนั้นจะมีคน
เกิดวันเดียวกันสักสองคู่ก็ไม่แปลก เรื่องนี้ น้ำเคนโซเป็นคนสอน เขาไม่ชอบ
เชื่อใจลองตรวจสอบดู ก็พบว่าเป็นอย่างนั้นจริง ห้องเรียนตอนฮาคุโร่อยู่

ชั้นประถมหนึ่งมีคนเกิดวันเดียวกันตั้งสามคู่

“เซนส์ของมนุษย์เชื่อไม่ได้ อายาริเล่นพนันเด็ดขาด ถึงจะตั้งใจเอาชนะขนาดไหน แต่ยิ่งเล่นก็ยิ่งแพ้”

เคนโซสอนพลางดื่มเบียร์รี่ห่อโปรด ได้ยืนยันว่าสมัยคาซึคิโยะยังแข็งแรงอยู่ก็เป็นเพื่อนดื่มที่ดี

นอกจากครอบครัวคุณน้ำ อีกคนที่เขาเจอบ่อยคือคุณยายที่บ้านเกิดเทโกะ คุณยายอาศัยอยู่ลำพังที่เมืองโคอิซึมิทางโตเกียวตะวันตกดูแลหลานคนแรกเป็นอย่างดี ฮาคูโร่เคยยิงปืนอัดลมใส่ประตูบานเลื่อนและประตูกระดาดะกันห้องเป็นรูพรุน รวมทั้งยิงเครื่องบูชาบนหิ้งพระกระจัดกระจาย แต่คุณยายก็ไม่ดุดำ แคเตือนว่าห้ามยิงคนเท่านั้น

เนื่องจากพ่อแม่คาซึคิโยะเสียชีวิตเร็ว พวกเขาจึงแทบไม่ข้องเกี่ยวกับญาติฝ่ายพ่อเลย “ญาติฝ่ายโน้นคงกลัวว่ามายุ่งกับครอบครัวแม่เลี้ยงเดียว อย่างเราโดยไม่ระวังตัวแล้วจะโดนขอยืมเงินมั่ง” เทโกะเคยพูดกับจุนโกะเช่นนั้น

ตั้งแต่สูญเสียพ่อ ชีวิตของฮาคูโร่ก็ยังเป็นเหมือนเดิม เขาใช้ชีวิตต่อโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ความโศกเศร้าบรรเทาลงโดยไม่ทันรู้ตัว คิดถึงพ่อน้อยลง คิดกระทั่งว่าตัวเองอาจไม่ได้เสียใจมากตั้งแต่แรกแล้ว

วันหนึ่งพอไปบ้านยายตามปกติก็ได้ชุดใหม่ที่ถูกเตรียมเอาไว้ให้ เสื้อผ้าทั้งชุดประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงขาสั้นสีเทา และแจ็กเก็ตสีน้ำเงินเข้มที่สมัยนี้เรียกว่า ‘ชุดสไตลิ่งนักเรียนเตรียมสอบ’ นั่นเอง

และเสื้อผ้าชุดนั้นก็ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อ ‘การสอบสัมภาษณ์’ จริงๆ

พอใส่ชุดใหม่รอ เทโกะก็มารับตอนเย็น เห็นการแต่งตัวของแม่แล้ว ฮาคูโร่ตกใจเล็กน้อย ปกติแม่จะชอบใส่กางเกงยีนส์แต่กลับสวมกระโปรง ผมถูกเชิดเป็นทรงสวยงามจากร้านเสริมสวย โบหน้าที่บรรจงแต่งแต้มเครื่องสำอางเด็กลงหลายปี

“คืนนี้จะไปกินข้าวข้างนอกจ๊ะ” เทโกะบอกหลังจากออกจากบ้านคุณยาย

“ราเม็งหรือ” ฮาคุโร่ถาม เพราะเวลากินข้าวนอกบ้านมักจะเป็นราเม็งไม่กี่เนื้ออย่าง

“เปล่าจ๊ะ จะได้กินอาหารอร่อยๆ หลายอย่างเลย”

แล้วก็ แม่พูดต่อ

“จะมีคนมาด้วยอีกคน ฮาคุโร่ยังไม่รู้จักแต่ไม่ต้องกังวลนะ แค่ต้องหักท่ายให้เรียบร้อยนะจ๊ะ”

“เพื่อนแม่หรือ”

อืม เทโกะกลบเกลื่อน

“ไม่เชิงนะ แต่วันนี้เอาเป็นแบบนั้นแล้วกัน”

แล้วพูดต่อสั้นๆ ว่า เขาเป็นผู้ชายจ๊ะ

ได้ยินแล้วฮาคุโร่ก็เกิดความกังวลขึ้นมา รู้สึกเหมือนเกมที่เล่นจนคุ้นชินแล้วจู่ๆ ก็เปลี่ยนกฎเล่นใหม่กลางคัน ความกระวนกระวายแผ่ซ่านในอก สันหรณใจอย่างบอกไม่ถูกว่าเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้นวันนี้ หลังจากนั้นจะทำให้ชีวิตของตัวเองต้องเปลี่ยนไป

ร้านอาหารที่แม่พามาเป็นร้านที่มีความโอโถง พื้นถูกขัดจนเป็นเงา วัับ โต๊ะที่ปูผ้าคลุมสีเขียวมีแจกันดอกไม้ประดับไว้ แต่ละโต๊ะมีพวกผู้ใหญ่ดูภูมิฐานนั่งอยู่ พูดคุยกันอย่างออกรสด้วยสีหน้าอ่อนโยน ฮาคุโร่ประเมินด้วยสายตาว่าพวกเขาเป็น ‘เศรษฐี’ ที่นี้เป็นร้านสำหรับพวกคนรวย

แน่นอนว่าฮาคุโร่เข้าร้านหรูแบบนี้เป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมา เขายอมตามหลังแม่ซึ่งถูกพนักงานพาไปที่โต๊ะ

ทั้งคู่ถูกพาไปยังห้องที่แยกจากโต๊ะลูกค้าอื่น หรือก็คือห้องส่วนตัว

ที่นั่นมีผู้ชายคนหนึ่งรออยู่ เขาสวมชุดสูทโทนสีดำ รูปร่างกำยำ เขาลุกยืนแล้วส่งยิ้มอ่อนโยนให้ฮาคุโร่ หักทายเป็นสวัสดี

สวัสดีครับ ฮาคูโร่ตอบแต่ไม่กลัสนบตา

จำไม่ได้ว่าคือนั้นกินอะไร เทโกะเล่าว่าเป็นอาหารฝรั่งเศส ส่วนฮาคูโร่เป็นเมนูพิเศษสำหรับเด็ก แต่เขาจำไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ที่จำได้ก็มีแค่ชายหนุ่มถามเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับฮาคูโร่ แล้วเทโกะก็ตอบคำถามเหล่านั้นไม่สิ อีกเรื่องที่แจ่มชัดในความทรงจำคือ สีหน้าแม่แฝงความตื่นเต้นแต่เบิกบาน ดวงตาแม่เป็นประกาย ริมฝีปากยิ้มอย่างสุขใจ ผิดกับปกติเป็นคนละคน

ชายคนนั้นบอกว่าชื่อคุณยางามิ ส่วนชื่อตัวต่อนั้นไม่ได้บอก

หลายวันหลังจากนั้น ฮาคูโร่กลับจากโรงเรียนไปบ้านคุณน้ำตามปกติ ขณะนั่งกดเค้กชิฟฟอนที่คุณน้ำทำ จุนโกะก็ถามว่า “วันก่อนเป็นยังไงบ้าง”

เขางงว่าเรื่องอะไร น้ำจึงถามต่อ

“ไปกินข้าวกับคุณยางามิใช่ไหมล่ะ สนุกไหม”

“น้ำรู้จักเขาหรือครับ”

“เคยเจอหนึ่หนึ่ละ แล้ว เป็นไง สนุกไหม”

ฮาคูโร่ส่ายหน้า “ไม่เห็นสนุกเลย ผู้ใหญ่สองคนเอาแต่คุยกันเอง”

จุนโกะหัวเราะร่วน

“เหรอก ฮาคูจังคงเบื่อแย่” ว่าแล้วก็ตีหน้าจริงจังถามต่อ “คิดยังไงกับคุณยางามิ”

“คิดยังไงนี่หมายความว่าไง”

“หมายถึงชอบหรือไม่ชอบ”

“ไม่รู้สิ เพิ่งเคยเจอหนเดียว”

“เหรอก แต่ไม่คิดว่าเป็นคนไม่ดีใช่ไหมล่ะ ดูใจดีออก”

เห็นชัดว่าน้ำรอฟังคำตอบรับเอาไว้อยู่แล้ว แต่ฮาคูโร่ก็ยังยืนกรานว่าไม่เข้าใจ เพราะเขาไม่เข้าใจจริงๆ

หลังจากนั้นไม่นานก็มีโอกาสกินข้าวกับคุณยางามิอีก คราวนี้เป็นเนื้อย่าง ฮาคูโร่จึงสวมชุดธรรมดา เทโกะก็ไม่ต้องออกไปเช็ดผมที่ร้านเสริมสวย แต่แต่งหน้าด้วยโทนสดใสกว่าปกติและสวมกระโปรงเหมือนคราวที่แล้ว

คุณยางามิใส่ชุดเหมือนครั้งก่อน แต่ไม่ผูกเนกไท เขาถอดเสื้อนอกพับแขนเสื้อขีดขาว และย่างเนื้อให้ฮาคูโร่กับเทโกะ

“ชอบเนื้อซี่โครงสินะ กินเยอะๆ นะ ย่างสุกเกินไปดี เข้า ชื่นนี้สุกแล้ว” เขาเคี้ยวเนื้ออย่างใส่ใจจนฮาคูโร่

เนื้อย่างเป็นอาหารโปรด ฮาคูโร่ตั้งหน้าตั้งตากิน เพราะคิดว่ายังไงพวกผู้ใหญ่ก็คุยกันเองตามสะดวกอยู่แล้ว

แต่กลับไม่เป็นอย่างนั้น ฮาคูโร่คง คุณยางามิชวนคุย “รู้สึกจะชอบโคโตะคาเซะสินะ”

เขาเซงก์มือที่กำลังเคี้ยวเนื้อซี่โครงเข้าปาก และมองหน้าคุณยางามิกลับ ทำไมเขาถึงรู้เรื่องนี้ แม่คงจะเป็นคนบอกแต่ทำไมถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาตอนนี้ ฮาคูโร่เตรียมรับมือขณะพยักหน้าเบาๆ

โคโตะคาเซะ โกคิ เป็นนักซูโม่อาชีพ ทำไมไม่ตายคือย่อตัวทำท่า ‘กาบุริโยริ’ เขาใช้ทำนั้นเป็นหลักได้ขึ้นมาถึงชั้นโอเซกิ* ฮาคูโร่เริ่มเป็นแฟนคลับเขาเพราะคิดว่าชื่อเล่น ‘เปโกะจัง’ ตลกดี แต่พอเรียนรู้หลายๆ เรื่องและเห็นเขาอดทนฝ่าฟันอาการบาดเจ็บแล้วครั้งเล่าก็ยังอยากเชียร์มากขึ้นอีก

“คราวหน้าไปดูซูโม่กันไหม เซียร์โคโตะคาเซะตรงมาลีเซกิ”

ช่วงนั้นเขาเพิ่งจะรู้จักคำว่ามาลีเซกิ หมายถึงที่นั่งผู้ชมรอบสังเวียน

* ท่าพื้นฐานของซูโม่ เป็นการดึงผ้าเตี่ยวของคู่แข่งเข้าหาตัวแล้วใช้ลำตัวดันคู่แข่งออกนอกเขตเชือกของสังเวียน

** ระดับชั้นของนักซูโม่ ขึ้นสูงสุดคือ โยโกสึนะ ถัดมาคือ โอเซกิ ตามด้วย เซกิวากิ โคมุสึบิ มาเอกาชิระ และอื่นๆ

ไม่ได้เป็นเก้าอี้หนัง แต่เป็นที่นั่งปูเบาะในที่กันสั่นเสียม เวลาผลการแข่งขันไม่ได้ตั้งใจก็เอาเบาะรองนั่งนั่นแหละเขี่ยยิงใส่สังเวียน

“จองที่นั่งได้หรือ เห็นว่าฮิตมาก จองไม่ค่อยได้กัน” เทโกะถาม

“ขอรับรองรู้จักได้ ว่าไป ดูกันไหม” คุณยายงามิถามฮาคุโรอิกรอบฮาคุโรมองเทโกะ เขาไม่เคยดูการแข่งขันซูโม่กับตา อยากดูแต่ก็คิดในใจว่าตอบไปตามตรงจะดีหรือ

“อยากไปไหม” เทโกะถาม น้ำเสียงนั้นแฝงนัยว่าตอบตามตรงได้เลย

ฮื่อ ฮาคุโรตอบรับ ได้ยินดังนั้นคุณยายงามิก็พูดว่า ตีละ เป็นอันตกลง

“รีบหาตั๋วเลยดีกว่า เป็นเวลาเหมาะสมเลย ฮาคุโรคงรู้แล้วว่าอีกไม่นานสนามกีฬาแห่งชาติเรียวกาคูจะถูกสร้างใหม่เร็วๆ นี้ ฉันอยากไปดูสนามแข่งตอนนี้สักครั้ง เห็นอย่างนี้ฉันก็เป็นแฟนซูโม่ด้วยนะ”

“ขอบใจหรือ” ฮาคุโรถาม นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาถามคำถามกับคุณยายงามิ

“เมื่อก่อนชอบคิดตาโนะคุมิ แต่เริ่มเปลี่ยนใจแล้ว” คุณยายงามิเอียงคอ “เพราะความแข็งแกร่งน่าเกรงขามหายไป ตอนนี้เป็นจิโยะโนะฟูจิ เขาแข็งแกร่งมากเลยนะ และจะยิ่งแกร่งขึ้นอีก”

เมื่อได้ยินว่าเขาชอบจิโยะโนะฟูจิ ในใจของฮาคุโรเริ่มรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา เพราะโคโตคาเซะสู้จิโยะโนะฟูจิไม่ได้ ไม่เคยเห็นเขาชนะใครได้สักครั้ง

แม้จะคิดอย่างนั้น แต่ก็ความจริงว่าฮาคุโรเริ่มเปิดใจให้คุณยายงามิบ้างแล้ว

ประสบการณ์ชมการแข่งขันซูโม่อาชีพครั้งแรกเปี่ยมด้วยความตื่นเต้น คุณยายงามิเป็นแฟนซูโม่ด้วย สงอนฮาคุโรหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องการแข่งรอบที่โคโตคาคุระ อาจารย์ของโคโตคาเซะ เอาชนะคิตะโนะฟูจิ อาจารย์ของจิโยะโนะฟูจิโดยใช้ท่าดันลำคอออกนอกสังเวียน และได้เลื่อน

ชั้นเป็นโยโกสึนะ ทำให้ฮาคุโร่ที่แค้นจิโยะโนะฟูจิรู้สึกดีขึ้นมา แน่นอนว่า คุณยางามิเตรียมเรื่องนั้นมาเล่าก็คงเพราะอยากเอาใจเขา

หลังจากนั้นฮาคุโร่กับเทโกะก็เจอคุณยางามิเป็นระยะ ชื่อเต็มของคุณยางามิคือ ยางามิ ยาสึฮารุ ฮาคุโร่เคยได้ยินเทโกะเรียกเขาว่าคุณยาสึฮารุ หลายครั้ง

ดูการแข่งขันซูโม่อาชีฟสนุกดี แต่ฮาคุโร่จะรู้สึกเบื่อถ้าเป็นการพาไปกินข้าวอย่างเดียว ทั้งคู่คงจะสังเกตเห็นจึงพาฮาคุโร่ไปเที่ยวเทศกาลดอกไม้ไฟ หรือดูการแข่งขันเบสบอลอาชีฟบอยขึ้น ประสบการณ์เหล่านั้นก็แปลกใหม่ดี แต่สถานที่ที่ประทับใจฮาคุโร่อย่างมากคือโตเกียวดิสนีย์แลนด์ ว่ากันว่าสมัยนั้นหาตัวยากมาก แต่คุณยางามิซึกแซ็กจนได้ตัวสำหรับสามคนมา

วันแรกที่โตเกียวดิสนีย์แลนด์ราวกับความฝัน สิ่งที่เห็น สิ่งที่ได้อินสิ่งที่สัมผัส ทุกสิ่งช่างวิเศษและงดงาม ความตกใจและประทับใจล้นปริ่ม ทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องวันนั้นเขาจะตื่นเต้นจนนอนไม่หลับไปหลายวัน

คุณยางามิสุดยอดเลย เขาคิด

เทโกะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจลูกชาย ค็นหนึ่งหลังกินข้าวเย็นจึงเอ่ยว่า “มีเรื่องสำคัญจะพูดด้วย ฟังแม่หน่อยนะ”

“พ่อตายไปสามปีแล้ว จากนั้นฮาคุโร่ก็อยู่กับแม่สองคนมาตลอด มีเรื่องทุกซึกใจอะไรไหมลูก”

ฮาคุโร่เอียงคอ ลองคิดดูแล้วเขาก็ไม่ได้มีเรื่องทุกซึกใจอะไร

“เพื่อน ๆ เรามีคุณพ่อกันใช่ไหมล่ะ เห็นแล้วอิจฉาบ้างหรือเปล่า”

เขาเล่นศรัทธาปฏิเสธ ไม่ได้โกหก ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีพ่อ เคยมีแต่เสียชีวิตแล้วต่างหาก

เทโกะก้มหน้าลงครั้งหนึ่งก่อนที่จะเมยหน้าอีกครั้ง

“แม่อยากให้คุณยางามิมาเป็นพ่อของลูก คุณยางามิบอกว่าถ้าไม่

รังเกียจเขาก็อยากเป็น พุดตามตรงคือแม่กับคุณยามิอยากเป็นครอบครัวเดียวกันจะ แต่ถ้าฮาคุโร่ไม่ชอบ แม่จะยอมแพ้ ไม่อยากฝืนใจลูก”

ว่าไงจ๊ะ แม่ถาม สายตาจริงจังจนเขาถึงกับผงะ

ฮาคุโร่ไม่ตอบ เทโกะจึงยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย

“พูดเรื่องแบบนี้กะทันหันคงลำบากใจแย่ ขอโทษนะ วันนี้ยังไม่ต้องตอบหรอก ค่อยๆ คิดไปได้” และพยายามตัดบทสนทนาให้จบลงแค่นั้น

ผม ฮาคุโร่เอ๋ย “ผม...ยอม”

เอ๊ะ เทโกะเบิกตาเล็กน้อย เขาสบตาแม่ก่อนพูดต่อ

“แปลว่าแม่กับคุณยามิจะแต่งงานกันใช่ไหม”

“ใช่จ๊ะ...”

“นั่นก็ได้ แม่ชอบคุณยามินี้ จะแต่งงานกันก็ได้”

เทโกะก้มหน้าเล็กน้อย ข้อนตามอง “จะดีหรือ”

“ฮื่อ ผมว่าคุณยามิเป็นคนดี”

ฮาคุโร่รู้ว่ามียหลายเสียงแนะนำให้เทโกะแต่งงานใหม่ อย่างในงานรวมญาติ มีหลายคนพูดออกมาตามตรง ญาติบางคนถึงกับพูดเสียงดังว่า เลิกยึดติดกับจิตกรรไกรแห่งเถาะ

ตอนนั้นเทโกะอายุสามสิบกลางๆ แล้ว แม้จะเป็นแม่คนหนึ่ง แต่สังคมก็มองว่าการที่เธอจะคิดแต่งงานใหม่ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ฮาคุโร่เองก็รู้ และเข้าใจความหมายที่คุณยามิมิมาพบบ่อยๆ ตั้งนานแล้ว

เทโกะเฝือกอดฮาคุโร่ เขาตกใจเพราะไม่เคยถูกแม่กอดมาก่อน

ขอบคุณจ๊ะ เทโกะเคঁลเสียง

“แม่จะไม่ทำให้ฮาคุโร่ต้องลำบากใจเด็ดขาด จะทำให้ลูกมีความสุขแม่สัญญา” วงแขนโอบรอบตัวลูกชายแน่น

แม้จะถูกแม่สวมกอดอยู่แต่ฮาคุโร่ก็ยังไม่วู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเท่าไร แม่จะแต่งงาน จะเป็นเจ้าสาวของใครบางคน ชีวิตที่เคยมี

กันสองคนจะกลายเป็นสามคน เหมือนอยู่ในโลกแห่งจินตนาการมากกว่า
ได้กลิ่นหอมๆ จากต้นคอเทโกะ ไม่ใช่กลิ่นแชมพูหรือสบู่ที่คุ้นเคย
พอรู้ว่าเป็นกลิ่นน้ำหอม เขาก็ตระหนักว่าแม่ไม่ใช่ของเขาคงคนเดียวอีกต่อไป
หลังจากนั้นไม่นาน ฮาคูโร่ก็สวมชุดเดียวกับวันที่เจอคุณงามามิครั้งแรก
อีกครั้ง เพราะอย่างนั้นเขาจึงรู้ว่าคราวนี้จะไปสถานที่ที่ต้องรักษา
มารยาท และคิดว่าไม่อยากไปร้านอาหารฝรั่งเศสเลย ทั้งน้ำเบื่อและต้อง
นั่งตัวเกร็งจนปวดเมื่อยไปหมด

เทโกะทำตัวแปลกๆ ตั้งแต่เช้า ไม่เพียงแค่บรรจงแต่งหน้า ยังลอง
ชุดหน้ากระຈກหลายรอบ พอหยุดมือก็ท้องจืดจางเหมือนคิดคำทักทายใคร
บางคน

ถึงเวลาคุณงามามิก็มารับ เขาขับรถยนต์คันใหญ่สีขาวที่ฮาคูโร่เพิ่ง
เคยเห็น ดูเหมือนจะเรียกว่าเมอร์เซเดส-เบนซ์ ฮาคูโร่ล้มตัวลงนอน สลับ
กับငံตัวเองบนเบาะหลังกว้างขวาง ส่วนเทโกะนั่งข้างคนขับ

ไม่ว่ารถยนต์วิ่งมาไกลแค่ไหน รู้สึกตัวอีกทีก็เข้าย่านที่พักอาศัยแล้ว
เห็นบ้านสวยงามตั้งเรียงรายอยู่บนเนินเขาหลายลูก

มีอาคารเด่นสะดุดตาหลังหนึ่ง ไม่ใช่ ‘บ้าน’ เหมือนที่ฮาคูโร่คิด
‘บ้าน’ น่าจะเหมือนบ้านที่ฮาคูโร่อาศัยอยู่ มีขนาดเล็กกะทัดรัดกว่านี้ แต่
ที่นี่ไม่ใช่ ประตูทางเข้ากว้างขวางขนาดที่รถสามารถขับเข้าไปได้ รอบตัว
บ้านมีกำแพงสูงล้อมรอบ ขับรถวนอยู่ในถนนโรยก้อนกรวดเข้ามาจนเจอ
ประตูเข้าคฤหาสน์ หน้าประตูมีชายสวมชุดสีดำยืนอยู่

คุณงามามิเอ่ยเชิญ พวกฮาคูโร่จึงลงจากรถ

“ยินดีต้อนรับกลับครับ” ชายหนุ่มชุดดำค้อมศีรษะให้คุณงามามิ

“เราลงไปจอดที่”

“ครับท่าน” รับกฐนแล้วชายชุดดำก้าวขึ้นรถเมอร์เซเดส-เบนซ์

ตอนนั้นเองที่ฮาคูโร่รู้เป็นครั้งแรกว่าที่นี่คือบ้านคุณงามามิ เหลือเชื่อ

คนของคฤหาสน์หรูขนาดนี้จะเป็นครอบครัวเดียวกับพวกเขาหรือ

คุณยามินำทางเข้าไปในอาคาร เจอโซนรถตรงเก้าอี้กว้างขนาดใหญ่ เล่นดอตจัมบอได้สบาย ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องกว้างขนาดนี้

ห้องแรกที่ถูกพาไปคือห้องที่มีโต๊ะตัวใหญ่หมี่มาตั้งตรงกลางห้อง มีโซฟาหนังสีดำตั้ล้อมโต๊ะ ห้องนั้นหันหน้าเข้าหาสวน เปิดประตูกระจกเดินออกไปที่สวนได้เลย

ฮาคูโร่คง คุณยามิเรียก “ช่วยรถตรงนี้แป๊บหนึ่งนะ”

ฮาคูโร่มองแม่อย่างงุนงง

“แม่จะไปทักทายพ่อแม่ของคุณยามิก่อน รอได้ใช่ไหมจ๊ะ”

เทโกะสั่ง ฮาคูโร่พยักหน้า

หลังจากที่ทั้งสองคนออกไปแล้ว ฮาคูโร่นั่งบนโซฟาแล้วมองรอบห้อง โต๊ะตั้ยักษ์ทำด้วยหินอ่อนสีครีม บนผ้าปูโต๊ะลายลูกไม้ที่เขียนบุหรีคริสต์และดัลบีไซน์หรือวางอยู่ ภาพทิวทัศน์แนวผนังคงเป็นฝีมือจิตรกรชื่อดัง ดูไปแล้วจึงคิดว่าไม่แตกต่างและถ้วยชาที่วางประดับบนชั้นน่าจะดีกว่า

ระหว่างที่คิดอย่างนั้นพลางจ้องมองไปที่ฝาผนัง ก็เห็นอะไรบางอย่างขยับอยู่ที่ปลายสายตา ฮาคูโร่หันมองทางสวนแล้วถึงกับสะดุ้งตกใจ เพราะมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ น่าจะแก่กว่าฮาคูโร่สองสามปี รูปร่างผอมสูงแต่สายตาแหลมคมชวนให้นึกถึงสัตว์ป่าแสนปราดเปรียว

เด็กหนุ่มพยายามเปิดประตูกระจก แต่ตัวล็อกกันหอยขัดไว้จึงเปิดไม่ออก พอรู้ว่าประตูล็อก เขาก็มองมาทางฮาคูโร่แล้วชี้ตัวล็อกราวกับจะสั่งให้รีบๆ เปิด

ฮาคูโร่เดินไปใกล้ประตูและปลดล็อกออก แล้วเด็กหนุ่มก็กระซอกเปิดประตู ถอดรองเท้าเดินเข้ามาแล้วหย่อนก้นลงโซฟาอย่างคุ่นเคย มองฮาคูโร่หัวจรดเท้าหลายครั้ง

ฮะ ฮะ เขาหัวเราะเหมือนเยาะเย้ย ตามด้วยคำพูดดูแคลน

“เป็นคนจนอย่างที่คุณคิดไว้จริงด้วยแฮะ”

ฮาคุโร่ร้องอย่างโมโห แต่อีกฝ่ายไม่ลดละ

“นี่คงเจียดเงินไปซื้อเสื้อผ้าแบบนี้มาได้ชุดหนึ่งสินะ เหยะชะมัดพวก
คนจน”

มือของฮาคุโร่ทั้งสองข้างกำหมัดแน่น เขาไม่เคยต่อยุคน แต่อยาก
ชดไถ้คนหยาบคายนี้สักหมัด

“นั่งสิ เกะกะลูกตา”

ฮาคุโร่ยืนเฉยเพราะเกลียดการทำตามคำสั่ง “ไม่อยากนั่งหรอวะ จั๊น
ยืนไป” เด็กหนุ่มพูด

จะทำตามที่เขาพูดก็หงุดหงิดจึงนั่งลงตรงโซฟาข้างๆ เด็กหนุ่มพ่น
หัวเราะออกจุกดังหึๆ รวากับผู้ชนะ

“แม่นายเก่งนี่”

ฮาคุโร่กะพริบตาปริบๆ ไม่รู้เขาพูดเรื่องอะไร “เรื่องคุณยาสึฮารุไง”
อีกฝ่ายพูดต่อ

“จะแต่งงานใช้ไหมล่ะ เก่งนี่ เป็นลูกชายที่จะสืบทอดคฤหาสน์หลัง
นี้เชียวนะ มีกินมีใช้สบายตลอดชีวิต”

“รวยขนาดนั้นเลยหรือ”

ได้ยินฮาคุโร่ถาม อีกฝ่ายระเบิดหัวเราะ

“นายโง่หรือเปล่า ถ้าไม่มีเงินจะอยู่บ้านใหญ่โตขนาดนี้ได้ไงเล่า ถึง
จะพูดอย่างนั้นแต่คนสร้างไม่ใช่คุณยาสึฮารุหรอก”

“แล้วใครสร้างล่ะ”

“เรื่องนั้นเดี๋ยวก็รู้” เด็กหนุ่มยิ้มมุมปาก

ประตูเปิด คุณงามาโมโผล่หน้าเข้ามา พอสังเกตเห็นเด็กหนุ่มก็ทำ
หน้าตกใจเล็กน้อย

“อะไรกัน เข้ามาทางสวนหรือ”

“ใช่ ผิดด้วยหรือ”

“ไม่ได้ว่าสักหน่อย ทั้งสองคนคุยอะไรกัน” คุณยางามิมองหน้า
เด็กหนุ่มกับฮาคุโรสลับกัน

“เปล่านี้” ว่าแล้วเด็กหนุ่มลุกขึ้นยืน เปิดประตูกระจก สวมรองเท้า
กีฬา เดินตัดสวนไปโดยไม่หันมามองพวกฮาคุโรอีก

“ใคร” ฮาคุโรถามคุณยางามิ

“อืม...เด็กที่เป็นญาตินะ อีกหน่อยก็รู้จัก”

“หืม”

“ว่าแต่มาด้วยกันหน่อยได้ไหม มีคนอยากแนะนำนะ”

“คนที่สร้างบ้านหลังนี้หรือ”

คุณยางามิเลิกคิ้วด้วยความตกใจก่อนพยักหน้าช้าๆ “ใช่”

“คุณพ่อของคุณยางามิหรือ”

“กับแม่ด้วย”

ไปเถอะ ว่าแล้วคุณยางามิเปิดประตู

ห้องญี่ปุ่นขนาดใหญ่คล้ายฉากในละครย้อนยุค ฮาคุโรนั่งข้างเทโกะ
ฝั่งตรงข้ามพ่อแม่ของคุณยางามิ คุณพ่อเป็นชายชราไว้หนวดสีขาว สวม
กิโมโนสีน้ำตาล ส่วนคุณแม่สวมชุดสีม่วงอ่อน

ชายชราขอดอก จดจ้องฮาคุโรก่อนถามว่า “ชื่ออะไร”

“เทชิมะ ฮาคุโรครับ”

“ฮาคุโรคงชอบเรียนวิชาอะไรมากที่สุด”

ฮาคุโรส่ายเพราะตอบไม่ถูก ชายชราผุดยิ้มบาง

“ไม่ชอบเรียนหนังสือหรือ”

ถูกอย่างที่เขาว่า ฮาคุโรพยักหน้า ชายชราหัวเราะเบาๆ

“ข้อเสียดีจัง ขอถามอีกข้อ ตอนนี้อ้าฝืนเป็นจริงได้หนึ่งเรื่อง อยาก

ขออะไร” ชายชราจึงเด็กชายราวกับจะสะกดเขาเอาไว้

ไม่ใช่แค่เขา แต่ทั้งภรรยาเขา ลูกชายเขาหรือคุณยายงามิ และเทโกะ ล้วนจับจ้องมาที่ฮาคุโร่ แต่ความรู้สึกนึกคิดที่สะท้อนในดวงตาแตกต่างกัน อย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะแววตากังวลของเทโกะทำให้ฮาคุโร่ตัดสินใจ แน่วแน่

ถ้าแม่ เขาเกริ่นก่อนพูดต่อ “ไม่โดนทุกคนเกลียดคงดีครับ”

ผู้ที่ทำหน้าตกใจคือภรรยาของชายชรา ชายชราเบิกตาโตเล็กน้อย ก่อนมองเทโกะ “ทำอะไรสงสัยจนมาดี”

คำพูดนั้นฟังไม่เหมือนคำชมแม้แต่น้อย แต่เทโกะก็อมยิ้มระกะกล่าว คำขอบคุณ

การสัมภาษณ์จบเพียงเท่านั้น คุณงามิขับรถไปส่งฮาคุโร่กับเทโกะ ที่บ้านเหมือนตอนขามา แต่ภายในรถเบนซ์สีขาวเสียบกริบ

หลังจากนั้นราวสองเดือน เทโกะและฮาคุโร่ก็ย้ายเข้ามาอยู่ในแมนชั่น ที่คุณงามิซื้อ ความจริงแล้วที่ผ่านมาคุณงามิไม่ได้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ใหญ่โตหลังนั้นแต่อาศัยอยู่ในแมนชั่นคนเดียวมานานตลอด แต่แมนชั่นที่เคย อยู่แคบเกินไปที่จะอยู่กันสามคนเขาจึงซื้อห้องใหม่ซึ่งกว้างกว่าเดิม ด้วย เหตุนี้ทำให้ฮาคุโร่ต้องย้ายโรงเรียน เขาไม่อยากจากลาเพื่อนร่วมชั้น แต่ ไม่ได้รับอนุญาตให้เรียนข้ามเขตจึงจำเป็นต้องยอมรับ ที่น่าเสียดายยิ่งกว่า นั้นคือแะบ้านยายตอนขากลับไม่ได้เหมือนก่อน “ฮาคุโร่อยู่ชั้นมัธยมสาม แล้ว ใ้บ้านคนเดียวได้แล้วนะ” แม่พูดแบบนั้นเขาจึงได้แต่พยักหน้า รับ

ไม่มีการจัดพิธีแต่งงาน ฮาคุโร่ไม่รู้เหตุผล อาจเพราะไม่มีใครบอก ให้แต่ง และทั้งสองคนก็คงไม่อยากจะจัดพิธีอะไรด้วย

ถึงอย่างนั้นตอนพักท้ายเพื่อนร่วมชั้นในโรงเรียนใหม่ เขาแนะนำตัว ว่าชื่องามิ ฮาคุโร่ รู้สึกเหมือนกำลังโกหก ราวกับว่าเป็นชื่อคนอื่นที่ไม่ใช่

ตนเอง

แต่สำหรับคนอื่นๆ ที่อยู่รอบตัว ฮาคุโร่ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากยางามิ ฮาคุโร่ เวลาจับโทรศัพท์ เทโกะพูดอย่างเป็นธรรมชาติว่า “คะ ยางามิคะ” ป้ายชื่อหน้าประตูบ้านเขียนว่า ‘ยางามิ’ เพื่อนบ้านก็เรียกเทโกะว่า ‘คุณ ยางามิ’ แน่แน่นอนว่าที่โรงเรียนก็เรียกฮาคุโร่ว่า ‘ยางามิคุง’ เขาจำใจตอบรับคำเรียกนั้น

เป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาด รู้สึกเหมือนกำลังเดินหลงผิดทาง อยากย้อนกลับเส้นทางเดิมเร็วๆ แต่ไม่รู้ว่าต้องทำอะไร

ใช้เวลาไม่นานเขาก็ตระหนักว่าตัวเองนั้นไม่ใช่แค่หลงทาง แต่กำลังอยู่บนทางเดินที่ต่างไปและไม่สามารถออกจากทางนี้ได้อีกแล้ว

หลังอาศัยอยู่ในแมนชั่นใหม่ราวสามเดือน ฮาคุโร่กลับจากโรงเรียน เห็นเทโกะแต่งตัวเหมือนกับเพิ่งกลับจากข้างนอกมา เธอลาออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่อ่อนหน้านี้

กล่องซูครีมี่ตั้งอยู่บนโต๊ะอาหาร เมื่อเห็นฮาคุโร่มอง เทโกะบอกว่า “กินได้จ๊ะ แต่ล้างมือก่อนนะ”

เขาล้างมือตามที่แม่บอกแล้วกินซูครีมี่อย่างเอร็ดอร่อย เทโกะนั่งมองลูกกินขนมอยู่ข้างๆ อย่างเพลิดเพลิน

“แม่ไม่กินหรือ” ฮาคุโร่หยุดกิน

“แม่ไม่กินจ๊ะ ฮาคุโร่กินเท่าที่ต้องการได้เลย”

ใช่โย เขาใช้มือที่ว่างอยู่คว้าชิ้นที่สองขณะยังกินชิ้นแรกไม่หมดดี

ฮาคุโร่ เทโกะเรียก “โรงเรียนสนุกไหม”

งั้นๆ แหละ ฮาคุโร่ตอบ “พอจะปรับตัวได้แล้ว”

เธอ เทโกะผุดยิ้มโล่งใจ จากนั้นทำหน้าจริงจัง “ขอพูดเรื่องสำคัญนะ” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงขมความรู้สึก

ฮาคุโร่ถอนลมทั้งสองขึ้นขณะหันมองแม่แล้วพยักหน้า

ปีหน้า เทโกะเอ่ย “บ้านเราจะมีกันสี่คนแล้ว ฝากด้วยนะจ๊ะ”

เอ๊ะ เขาอุทานออกมาโดยที่ไม่เข้าใจความหมาย เทโกะสังเกตเห็น
จึงลู่บ่ท่งเบๆ ก่อนพูดต่อ

“เพิ่มม่ออีกคนจ๊ะ ฮาคูไรจะมีน้องชายไม่กั้องสาวแล้ว”

ถึงอย่างนั้นฮาคูไรก็ยังไม่เข้าใจในทันที ได้แต่มองแม่ทำหน้าเขินอาย

3

เห็นสาวสวยสวมชุดสูทสีดำยืนตรงทางเข้า ฮาคูไรยึดตัวตรง แตะ
ถูกระดาษสีแดงบนโต๊ะ นี่เป็นสัญญาณของฝ่ายเขา ส่วนสัญญาณของ
อีกฝ่ายคือสวมสูทสีดำ

แต่สาวงามในชุดสูทมองไปยังทิศทางตรงข้ามกับฮาคูไรแล้วยิ้ม เดิน
ด้วยท่าที่เรียวไปหาชายวัยกลางคนแต่งกายลำลอง ยิ้มกริ่มกริ่มน่ารังเกียจ
ดูยังงั้ก็ไม่ชินต้งเรื่องงาน นัดกับชูรักที่เลานจ์โรงแรมตั้งแต่ตอนกลางวัน
ของวันทำงานระะ ฮาคูไรจินตนาการไปไกลพลางก็รู้สึกไม่พอใจนัก

ในถ้วยกาแฟยังเหลือกาแฟอยู่อีกต้งคร้ง แต่บริกรสาวเดินผ่านมา
พอดีเขาจึงเรียกขอเติมให้เต็ม ร้านนี้เดิมกาแฟฟรี ไม่ดื่มคงขาดทุนแยะ

พอมองไปที่นาฬิกาข้อมือก็เห็นว่าเลยเวลาห้าโมงเย็นไปแล้วเล็กน้อย
เกลียดคนไม่ตรงต่อเวลาซะมด เขาคิดโดยไม่นึกถึงว่าตัวเองก็เคยทำ

เขานัดเจอภรรยาของอาคิตะ ผู้หญิงที่โทรมาเมื่อกลางวัน เห็นว่า
ชื่อคาเอเดะ เขาส้มถามว่าเขียนด้วยอักษรคันจิ หรือฮิรากานะ หรือ
คาตากานะ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฮาคูไรคิดทบทวน ไม่นึกว่าหมอนั้นจะแต่งงาน
แล้ว—

น้องชายเกิดตอนฮาคุโร่อายุเก้าขวบ เขารับรู้ไปโรงพยาบาลพร้อม
จุนโกะกับเคนไซแบบไม่รู้เรื่องรู้ราว เพราะวันนั้นเขารอการติดต่ออยู่ที่บ้าน
น้ำ มีเพียงยาสิฮารุมารอที่โรงพยาบาลก่อน ที่จริงเขาเป็นรองผู้อำนวยการ
โรงพยาบาลแห่งนั้น ฮาคุโร่รู้ภายหลังว่าเขาเชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยา

เทโกะอยู่ห้องพิเศษของโรงพยาบาล แล้วฮาคุโร่ก็ได้พบหน้า
น้องชายที่เพิ่งเกิดเป็นครั้งแรกที่นั่น

หน้าย่นจิ้ง คือความคิดแรกของเขา ผิวสีชมพูแป้น แขนขาเรียว มี
เพียงศีรษะที่ดูยาวแปลกๆ ของแบบนี้จะกลายเป็นคนได้จริงหรือ แต่บรรดา
ผู้ใหญ่รอบตัวไม่มีใครทำอะไร จึงคิดว่าแบบนี้คงเป็นเรื่องปกติ

ที่จดจำได้แม่นคือ เทโกะหัวเราะและน้ำตาไหลไปด้วย ทำให้เขารู้
ซึ่งว่าการคลอดเด็กทารกคนนี้เป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่งสำหรับแม่

ดีจังนะมีน้องชายแล้ว คงดีใจละสิ จุนโกะและหลายๆ คนพูดกับ
เขา ฮาคุโร่ตอบรับโดยดี ความจริงการมีน้องชายคนใหม่ก็ช่วยเพิ่มความ
สดชื่น บรรยากาศของบ้านอย่างมีแจ่มใส เทโกะกับยาสิฮารุแสดงสีหน้า
แจ่มชื่น ฮาคุโร่พลอยอารมณ์ดีไปด้วย

น้องชายถูกตั้งชื่อว่าอาคิโตะ ไม่ทราบที่มา แต่คงไม่ได้ตั้งด้วยความ
สิ้นหวังเหมือนคราวฮาคุโร่แน่

ตั้งแต่อาคิโตะเกิด บางครั้งครอบครัวเราก็เดินทางไปที่คฤหาสน์ใหญ่
หลังนั้นทั้งๆ ที่ห่างเหินกันไปช่วงหนึ่ง โคโนสึเกะ ชายชราผมขาวเจ้าของ
คฤหาสน์ ออกมาต้อนรับด้วยสีหน้าคุ้นใจดีต่างกับตอนเจอฮาคุโร่ครั้ง
แรกลิบลับ ดวงตานั้นจับจ้องเพียงหลานที่เพิ่งลืมตาดูโลก อาจไม่เห็นฮาคุโร่
ในสายตาดำด้วยซ้ำ

“แววตาดีนี่” โคโนสึเกะกอดอาคิโตะพลางพูดอย่างดีใจ “แววตา
เด็ดเดี่ยว เด็กคนนี่ต้องเป็นใหญ่เป็นโตแน่นอน”

ทันใดนั้นอาคิโตะก็ถ่ายท้องดังปุดปาด ทุกคนหัวเราะ แต่คนที่ดูดีใจ

ที่สุดคือโคโนสึเกะ “ใหญ่โตอย่างที่คิดจริงๆ” เขาหนีตาอย่างพึงพอใจ

เริ่มตั้งแต่งานฉลองวันเกิดอาคิโตะ เวลาที่มีวันพิเศษต่างๆ ก็จะได้ไปงานเลี้ยงมื้อค่ำที่คฤหาสน์ยามิเจ้าภาพเลี้ยงอาหารบ่อยขึ้น ในห้องอาหารมีโต๊ะกินข้าวใหญ่ขนาดยี่สิบคนนั่ง ฮาคุโร่ก็นั่งข้าวตรงท้ายโต๊ะกับแขกผู้ร่วมงานเกือบยี่สิบคน อาหารที่นำมาเสิร์ฟอร่อยทุกอย่าง ใช้วัตถุดิบมีราคาอย่างเต็มที่ มารูที่หลังว่าโอกาสแบบนี้จะจำพอควรจากข้างนอกมา

แขกผู้มาเยือนส่วนใหญ่หน้าเดิม แต่เป็นใครที่ไหน เกี่ยวข้องกับบ้านยามิอย่างไร ฮาคุโร่ไม่รู้เลย แต่ดูออกว่าทุกคนประจบประแจงและคอยเอาใจโคโนสึเกะ เขาตระหนักว่าคุณปณิณขวเป็นองค์รัชชาแห่งคฤหาสน์หลังนี้

เจอดีเกะผู้ชายที่เคยเจอตอนมาคฤหาสน์นี้ครั้งแรกในงานเลี้ยงอาหารด้วย เพราะความประทับใจแรกค่อนข้างแย่ ฮาคุโร่จึงพยายามอยู่ห่างๆ แต่บางครั้งอีกฝ่ายก็เข้ามาชวนคุย เด็กผู้ชายคนนั้นชื่อยูมะ

ตอนฉลองวันเกิดอาคิโตะ ฮาคุโร่ นั่งข้างยูมะ ยูมะชะงักหันมาหาฮาคุโร่ระหว่างกินข้าวแล้วกระซิบว่า “จบแล้วสิท่า”

ฮาคุโร่ทำหน้างั้น ไม่เข้าใจว่าเขาพูดเรื่องอะไร ยูมะยกยืมก่อนพูดต่อ “หมายถึงพ่อน้องชายเกิดมา นายก็จบแล้วไง แม่ของนายก็ใกล้หมดหน้าที่แล้ว เดียวก็ถูกถีบหัวส่ง เตรียมใจไว้เหอะ”

คำพูดที่เปล่งออกมาด้วยเสียงแหบแห้งทั้งสิ้นหนามเสียดแทงใจเอาไว้ในใจฮาคุโร่

ตอนหลังฮาคุโร่ถามเทโกะว่าหมอนั้นเป็นใคร แต่คำตอบที่ได้รับคือเด็กที่เป็นญาตินะ ตามด้วยกำชับว่า “ไม่ต้องสนใจเด็กคนนั้นหรอก”

ถึงแม้จะพูดอย่างนั้น เขาก็อดสงสัยไม่ได้ แต่เลิกอยากรู้ อยากเห็นดีกว่า สักวันคงรู้เอง และดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องที่ห้ามถามด้วย

แต่ก็สลดคำพูดของยูมะออกจากหัวไม่ได้ เพราะเขาพูดถูกทีเดียว

โคโนสึเกะท่าทางอยากให้อาคิโตะสืบทอดบ้านยางามิ ผู้สืบทอดจะเป็นใครไม่ได้นอกจากผู้ชายที่มีสายเลือดเดียวกัน อาคิโตะจึงเป็นคนที่รอคอยมานาน

หลักฐานคือการให้อาจารย์พิเศษตามประกบตั้งแต่ยังเดินไม่เต็มก้าวด้วยซ้ำ เขานึกประหลาดใจว่าจะสอนอะไรเด็กตัวกระจิริดแค่นี้ได้ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะมีเรื่องที่สมควรเรียนตามช่วงวัย โดยมีแม่หมั่นตรวจสอบความก้าวหน้าแล้วรายงานสามีกับพ่อสามี

และในบ้านก็เริ่มเปิดเพลงคลาสสิกเป็นประจำ ยาสึฮารุแนะนำว่าหากเปิดดนตรีที่แท้จริงให้ฟังตั้งแต่เด็ก จะได้รับการขัดเกลาตามธรรมชาติ เราคงสายไปแล้ว ฮาคูโรคิด

พออายุสามขวบ อาคิโตะก็ต้องเรียนรู้อะไรต่อมิอะไรมากกว่าเดิม ว่ายน้ำ เปียโน และสนทนาภาษาอังกฤษ ไม่มีหยุดพักสักวัน ฮาคูโรจึงไม่มีโอกาสเจอหน้าอาคิโตะนัก เจอกันแค่ตอนกินข้าว แต่เขาไม่รู้ว่าควรปฏิบัติต่อน้องชายที่อ่อนกว่าตั้งเท่าปีอย่างไร สุดท้ายก็ได้แค่มองอย่างเดียว

ในขณะที่เดียวกันถึงเวลาที่ฮาคูโรต้องคิดเรื่องอนาคตตัวเองแล้ว คึ่นหนึ่งเทโกะบอกให้เขาสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นของเอกชน ล้อเล่นว่า เขาไม่เคยคิดด้วยซ้ำ

“ผมเข้าโรงเรียนรัฐบาลท้องถิ่นก็ได้ เพื่อนๆ ก็ไปกัน”

คำพูดของฮาคูโรทำให้เทโกะทำสีหน้าวิตกกังวล

“จะเอาแบบนั้นก็ได้ แต่อยากให้ลองสอบเท่าที่จะทำได้ก่อน”

“โรงเรียนไหน”

เทโกะเอ่ยชื่อโรงเรียนเบาๆ ฮาคูโรแทบหงายหลังตกเก้าอี้ เพราะเป็นโรงเรียนชื่อดังกระฉ่อน

“เพื่อเจอน่า เข้าไม่ได้หรอก พวกที่จะสอบเข้าโรงเรียนดังขนาดนั้นเขาเตรียมตัวล่วงหน้าตั้งหลายปี”

“แต่ฮาคุโร่ผลการเรียนดีออก พ่อก็ชมว่าเก่งโดยไม่ต้องมีครูสอนพิเศษตามประจบ”

“คะแนนเฉลี่ยมันต่ำหрок เรื่องแค่นี้ไม่เข้าใจหรือ”

“ถ้าไม่ลองสอบดูก็ไม่รู้ แม่ว่าลูกเตรียมตัวตอนนี้น้อยเกินไป”

“ทำไมผมต้องทำแบบนั้นด้วย”

เทโกะเว้นช่วงครู่หนึ่งก่อนเอ่ยปาก

“พ่อเขาแนะนำนะ อยากให้ฮาคุโร่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสม อยากสนับสนุนลูกเท่าที่จะทำได้ พ่อเขาคิดว่าฮาคุโร่เป็นลูกแท้ๆ นะ”

ฮาคุโร่รู้สึกคำพูดของแม่กดดันเขา เขาไม่ได้เรียกคุณยายสึฮารุว่า พ่อ ยาสึฮารุก็ไม่ได้เรียกเขาว่าฮาคุโร่เลย

“ผม...ไม่เอา ไม่สอบเข้ามัธยมต้นหрок เรื่องแบบนี้ก็ให้อาคิโตะทำสิ”

เทโกะหลบตา ถอนหายใจเบาๆ ว่าแล้วเขี้ยว แม่พิมพ์คำ แล้วหัวข้อนี้ก็ไม่ถูกหยิบยกมาพูดอีกเลย

ไม่ใช่แค่นั้นที่ฮาคุโร่โดนบีบให้เลือกเส้นทางชีวิต หลายเดือนหลังจากฮาคุโร่สอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐตามที่ประกาศไว้ กลับเจอปัญหาที่ยากยิ่งกว่าเดิม และคนที่พูดก็คือเทโกะเช่นเดิม

นั่นคือเรื่องรับบุตรบุญธรรม คำถามก็คือเขาอยากเป็นสมาชิกบ้านยางามิอย่างเป็นทางการหรือไม่

เทโกะบอกว่า ณ เวลานั้นแม้ฮาคุโร่จะเป็นลูกชายเธอ แต่ยังไม่จดทะเบียนเป็นบุตรยาสึฮารุ เท่ากับเขาไม่ใช่สมาชิกบ้านยางามิ ที่แนะนำตัวกับคนอื่นว่ายางามิเพราะกระบวนการด้านเอกสาร ในอนาคตถ้าต้องการก็สามารถแนะนำตัวว่าเทชิมะได้ แต่ถ้ารับบุตรบุญธรรมแล้วจะกลับเป็นเทชิมะไม่ได้อีก

“เพียงแต่ว่า เรื่องนี้จะยืดค่อนนิตหน่อย” เทโกะอีกอีก “ถ้าไม่เป็น

บุตรบุญธรรม แปลว่าพ่อกับฮาคุโร่ไม่ได้เป็นพ่อลูกตามกฎหมาย หากพ่อเป็นอะไรไป ฮาคุโร่จะไม่มีสิทธิ์สืบทอดมรดก เอ่อ เข้าใจคำว่าสิทธิ์สืบทอดมรดกไหม”

“รู้่น่า อย่าดูถูกผมอย่างนั้นสิ”

“นั่นสินะ ลูกอยู่มัธยมต้นแล้วนี่ พ่อเขาบอกว่าถ้าฮาคุโร่ตอบตกลงจะได้ยื่นเรื่อง ไม่ต้องตอบทันทีก็ได้ ค่อยๆ คิดนะ”

“แม้ว่าควรทำยังไง”

แม้ว่าแล้วเทโกะถอนหายใจเอือกใหญ่ มองหน้าลูกชายและค่อยๆ พุดออกมา

“เผื่อมีเหตุฉุกเฉิน แม่อยากให้ทั้งฮาคุโร่และอาคิโตะได้รับมรดกเหมือนกัน ยังไงก็มีกันสองพี่น้อง”

พี่น้อง เขาก็มีพาทวนคำนั้น ช่วงเป็นคำที่ฟังแล้วตุลวงและว่างเปล่าขอบกล เขาเลยถามว่า “ผมกับอาคิโตะเป็นพี่น้องกันหรือ”

แม่เบิกตาโพลง สิ้นศิริระอย่างแรง

“ของมันแน่ออยู่แล้ว แม่คลอดมาเองทั้งสองคนนี่ ทำไมพูดอย่างนั้น” ฮาคุโร่ทนมองใบหน้าเสียใจของแม่ไม่ได้ แต่เขาไม่คิดว่าตนเองพูดผิด

ระหว่างหวนคิดถึงอดีต รู่ๆ ก็มีเงาทอดบนโต๊ะ ฮาคุโร่ยกหน้ามองหญิงสาวที่ยืนตรงหน้า ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาคือตัวใหญ่จ้ง รวากับขอบเขตการมองเห็นโดนเธอจกจวไปหมด จนไม่เห็นสิ่งอื่นในสายตา

หญิงสาวเอียงคอทำให้ผมสีน้ำตาลเป็นลอนพลิ้วไหวเบาๆ เธอถามว่า “คุณพี่ชายใช่ไหมคะ” ด้วยเสียงแหบห้าวเล็กน้อยแต่เป็นเสียงเดียวกับที่ได้ยินทางโทรศัพท์แน่นอน

ฮาคุโร่พรวดพราดลุกขึ้นจนดันขากระแทกขอบโต๊ะ “เจิบ”

“เป็นอะไรไหมคะ” เธอยื่นหน้ามอง

“ไม่เป็นไร เอ่อ คุณคาเอเดะ...สินะ”

คะ หญิงสาวตอบแล้วก้มศีรษะ “ยินดีที่ได้รู้จักคะคุณพี่ชาย” พูดเหมือนตอนคุยโทรศัพท์

“ทางนี้ต่างหากขอฝากตัวด้วย” ฮาคูโร่หยิบนามบัตรจากกระเป๋า แจกให้ เป็นนามบัตรที่แทบไม่มีโอกาสใช้

หญิงสาวรับไว้แล้วพิจารณาข้อความในนามบัตร

มีอะไรหรือ ฮาคูโร่ถาม

“โรงพยาบาลสัตว์วิเคเดะ แปลว่าคุณพี่ไม่ใช่ผู้บริหารหรือคะ”

“ฉันเป็นลูกจ้างนะ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเป็นลุงแก่ๆ ชี้เหล่า ฉันเลยเป็นตัวแทนผู้อำนวยการโดยปริยาย นังก่อนไหม”

“อ๊ะ นั่นสินะ”

เห็นคาเอเดะนั่ง ฮาคูโร่นั่งตาม มองหาบริการสาวแล้วยกมือขึ้น

“ขอโทษที่เรียกมาพบกะทันหันนะคะ” หญิงสาวก้มศีรษะอีกครั้ง

“ไม่เป็นไร ว่าแล้วมองฝ่ายตรงข้ามอีกครั้ง การแต่งตัวของหญิงสาวค่อนข้างต่างจากที่ฮาคูโร่คาดเดา

เสื้อจัมเปอร์หนังสือดำมันวับ จริงอยู่ว่านี่นับเป็น ‘ชุดสีดำ’ สวมกางเกงยีนส์ขาดวิน ทาเล็บสีเงิน

ตอนแรกมองว่าตัวใหญ่ แต่ก็ไม่ได้ตัวสูงมากหรืออ้วนมากอะไร ใบหน้าจั่วว่าเล็ก พูดให้เจาะจงคือโหล่งว้างเล็กน้อย แต่ไม่ถึงขนาดล่ำสัน

บริการสาวเดินมา คาเอเดะสั่งชานม

“เอ่อ ขอพูดอย่างเป็นทางการอีกครั้ง” ฮาคูโร่วางมือสองข้างบนตัก “ยินดีกับการแต่งงานด้วยครับ”

“ขอบคุณคะ ขออภัยแทนอาคิโตะคุงด้วยที่แจ้งเรื่องแต่งงานกับคุณพี่ชาย”

ฮาคุโร่หน้าบึ้ง

“เล็กเรียกว่าคุณพี่ได้ไหม ฟังแล้วอึดอัดยังไม่รู้”

อู๋ย ว่าแล้วคาเอเดะกะพริบตา แพนต้ายาวหนาขยับขึ้นลง เขา
แยกไม่ออกว่าขนาตจริงหรือปลอม

“ก็เป็นคุณพี่นี่คะ เห็นว่ามีสายเลือดเดียวกัน”

“มันก็ใช่”

“แต่ได้ยินว่าไม่ค่อยสูงส่งกันแบบพี่น้องเท่าไร”

“เรียกว่าไม่สูงส่งกันเลยดีกว่า โดยเฉพาะหลายปีที่ผ่านมา”

“ดูเหมือนจะอย่างนั้นนะคะ น่าเสียดาย”

“เสียดาย” ฮาคุโร่ขมวดคิ้ว “ทำไม”

“อุตสาหกรรมพี่น้องแต่ไม่สนิทกัน น่าเสียดายออก สุนัขจะตาย”

“เขามีพี่น้องไหม”

“มีพี่ชาย พี่สาว และน้องสาวค่ะ”

“เยอะดีนะ”

“พี่ชายกับพี่สาวแต่งงานแล้ว แต่ตอนนี้พวกเรายังสนิทสนมกันดี
สุนัขดีนะคะ ลูกๆ เขาก็น่ารัก”

“ดีใจด้วย แต่โลกนี้มีครอบครัวหลายแบบ”

จัน ดวงตาโตของคาเอเดะจ้องฮาคุโร่ตรงๆ “คิดว่าแควมีพ่อคนละ
คนไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยคะ”

ริมฝีปากหนาเล็กน้อยหยุดตรงท้ายประโยคว่า ‘ค่ะ’ ฮาคุโร่มอง
หญิงสาวตรงหน้าแล้วจึงหลบสายตา

บริการสาวเดินมาวางถ้วยชาและโถใส่นมตรงหน้าคาเอเดะ ฮาคุโร่
ขอเติมกาแฟ

“ตอนนี้อาคิโตะทำอะไรอยู่” ฮาคุโร่มองมือคาเอเดะรินนมใส่ชา
พลางถาม

“งานด้านไอทีค่ะ”

“ตอบผิวเผินจ้ะนะ”

คาเอเดะวางโถใส่ขนม หยิบซ้อนคนในถ้วยชาแล้วเหยียดตัวตรง

“บริษัทดูแลและประมวลผลบิ๊กดาต้า* โดยใช้ปัญญาประดิษฐ์คะ นอกจากนี้ยังมีบริษัทใหม่ที่เน้นระบบการจัดการเมตะดาต้า** และกำลังสร้างเครือข่ายธุรกิจใหม่ที่จะนำความรู้และโน้ตฮาวมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ อาคิโตะซึ่งบอกว่าเป็นเมตะดาต้าของเมตะดาต้า แต่ยังคงเถียงกันอยู่ว่า จะขยายถึงระดับเมตาเมตาดาต้าได้หรือไม่ อย่างไรก็ตาม พวกเราอยู่ที่ ซีแอตเทิล อเมริกา เพื่อเตรียมการเรื่องนั้นจนถึงเดือนที่แล้ว เพราะมีผู้ร่วมพัฒนาระบบอยู่ที่นั่นคะ” หลังพูดรวดเดียวจบ คาเอเดะถามว่า “มีข้อสงสัยไหมคะ”

ฮาคูโร่กระแอม บริกรสาวนำกาแฟมารินใส่แก้ว

ชายหนุ่มจิบกาแฟ ยึดตัวตรงก่อนพูด “เธอเข้าใจเรื่องที่ตัวเองพูด หรือเปล่า”

“ประมาณครึ่งหนึ่งคะ” เธอตอบทันควัน

“เยี่ยม” ฮาคูโร่ชมจากใจจริง “สุดท้ายเลย”

“เรื่องของน้องชายแท้ๆ ไม่รู้เลยหรือคะ”

“พอจะรู้ว่าทำงานด้านคอมพิวเตอร์ เห็นชอบของพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก พ่อเขาอยากให้สืบทอดโรงพยาบาลเลยกลุ่มใจใหญ่ ฉันทิ้งจากบ้าน

* Big Data คือ ข้อมูลมหัศจรรย์หรือข้อมูลมหาศาลและซับซ้อนจนซอฟต์แวร์หรือฮาร์ดแวร์ธรรมดาไม่สามารถจัดการหรือวิเคราะห์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นต้องมีเทคโนโลยีที่สามารถรองรับการจัดเก็บ การวิเคราะห์ แสดงผล และการใช้งานข้อมูลเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต

** Metadata คือ ข้อมูลอภิพจน์หรือข้อมูลที่มีไว้เพื่ออธิบายคุณสมบัติหรือเนื้อหาของชุดข้อมูลหรือวัตถุอื่นๆ เพื่อให้ผู้ใช้สามารถรับทราบ เข้าใจ และนำชุดข้อมูลหรือวัตถุเหล่านั้นไปใช้งานต่อได้ง่าย

เรื่องเริ่มจากโทรศัพท์สายหนึ่งถึงฮาคุโร่ สัตวแพทย์หนุ่มโสด

‘สวัสดีค่ะ คุณพี่ ยินดีที่ได้รู้จัก’

คาเอเดะ คือหญิงสาวที่แต่งงานกับอาคิโตะ น้องชายของฮาคุโร่
เธอมาขอให้ช่วยตามหาอาคิโตะที่หายสาบสูญไป
สาเหตุมาจากภัยสมบัตินาฬิกาที่อาคิโตะจะได้รับอย่างนั้นหรือ

ระหว่างสืบหาความจริง ฮาคุโร่ก็หลงใหลในตัวคาเอเดะทีละน้อย
เรื่องลึกลับแสนระทึกที่มาพร้อมกลิ่นอายของความรักและปริศนา

อีกหนึ่งผลงานจากสุดยอดนักเขียนที่ได้รับการนำไปทำเป็นซีรีส์เรื่องดัง

นิยายสืบสวน

SN0054

ISBN 978-616-14-0374-4

9 786161 403744

319.-

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB